

Летимъ съсъ тебъ къмъ минало далечно,
Въ чертозитъ на славни ни дѣди,
Надъ кървитъ и робство нечовѣчно,
Срѣдъ еката отъ хиляди борби.

— — —
Летимъ съсъ тебъ чрѣзъ твойтъ дивни пѣсни
На ширъ и длъжъ по роднитъ поля,
И чуваме мелодии чудесни,
И кичимъ се съсъ китни имъ цвѣтя.

— — —
Поклонъ прѣдъ тебъ, баща святъ на пѣсни ни,
Прѣдъ твоя даръ, прѣдъ твоя храмъ святи,
Единъ си ти срѣдъ нашитъ светини,
Останалъ живъ въ неравнитъ борби!

Русе 24. X. 1920 г.

Двама брата

(народна приказка).

Слѣдъ смъртта на баща си двама брата наслѣдвали между другото два хубави коня и два сиви сокола. Съ тѣхъ бащата приживѣ ходѣлъ на ловъ за зайци и други диви животни. Взели братята да дѣлятъ бащиното си наслѣдство. Дѣлили, каквото дѣлили, дошълъ редъ да дѣлятъ конетѣ и соколитѣ. Ала когато ги раздѣлили, конетѣ единъ за другъ постоянно цвилѣли, а соколитѣ — пищѣли.

Единъ день голѣмиятъ братъ казалъ на жена си: — Жено, азъ днесъ ще отида на нива съ конетѣ и соколитѣ, а ти наготви сладки яденета, тури въ тѣхъ силна отрова, покани на гости моя братъ Ивана, па да го отровишъ и вземемъ цѣлото бащино наслѣдство само ние. Хората нищо нѣма да знаятъ; тѣ ще си кажатъ: Иванъ отъ болестъ умира.

— Добрѣ, казала жена му. Наготвила тя сладки яденета и, вмѣсто силна отрова, турила въ тѣхъ захаръ, па поканила на гости мжжовия си братъ Ивана.